

FRANCESCA
SIMONOVÁ

DAŘEBÁK
DAVID
ČARUJE

Ilustroval Tony Ross

DAREBÁK DAVID
ČARUJE

FRANCESCA SIMONOVÁ

DAREBÁK DAVID ČARUJE

Přeložila Gisela Kubrichtová
Ilustroval Tony Ross

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Horrid Henry and the Abominable Snowman:

Text copyright © Francesca Simon 2007

Illustrations copyright © Tony Ross 2007

Horrid Henry Robs the Bank:

Text copyright © Francesca Simon 2008

Illustrations copyright © Tony Ross 2008

Horrid Henry Wakes the Dead:

Text copyright © Francesca Simon 2009

Illustrations copyright © Tony Ross 2009

All rights reserved.

Z anglických originálů *Horrid Henry and the Abominable Snowman*
(First published by Orion Children's Books, Great Britain, 2007);

Horrid Henry Robs the Bank (First published
by Orion Children's Books, Great Britain, 2008);

Horrid Henry Wakes the Dead (First published
by Orion Children's Books, Great Britain, 2009)

přeložila © 2010, 2016 Gisela Kubrichtová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

Jazyková korektura: Mirka Pelnářová

Druhé vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-880-3 (pdf)

OBSAH

Darebák David staví sněhuláka	7
Darebák David lupičem	79
Darebák David vzbudí mrtvého	153

DAREBÁK DAVID STAVÍ SNĚHULÁKA

Pro mou neteř Avu Roseovou

OBSAH

1. Darebák David staví sněhuláka	11
2. Deštivý den Darebáka Davida	31
3. Kosmetický salon Náladové Nely	47
4. Darebák David a autorské čtení	65

.....

DAREBÁK DAVID STAVÍ SNĚHULÁKA

Náladová Nela zamířila.

Plesk!

Vzduchem prosvištěla sněhová koule a plácla Zakyslou Zuzku do obličeje.

„AUVAJS!“ zavřískla Zuzka.

„Haha, to byl zásah,“ pochvalovala si Nela.

„Ty mrcho jedna,“ skučela Zuzka. Nabrala do ruky sníh a mrštila jím po Nele.

Plesk!

Zuzčina koule plácla Náladovou Nelu do obličeje.

„AÚÚÚ!“ zaječela Nela. „Oslepilas mě.“

„Bezva!“ radovala se Zuzka.

„Já tě nenávidím!“ zařvala Nela a strčila do Zuzky.

„Já tebe ještě víc!“ nedala se Zuzka.

Plác! Nela se svalila do sněhu.

Plác! Zuzka se svalila do sněhu.

„Jdu domů a postavím si svého vlastního sněhuláka,“ vzlykala Zuzka.

„Fajn. Vyhraju i bez tebe,“ ucedila Nela.

„Nevyhraješ!“

„Vyhraju! Vyhraju, a ty se opičíš!“ zavřískla Nela.

„Vyhraju *já!*“ zavřeštěla Zuzka. „Svoje nejlepší nápady jsem ti neprozradila.“

„Vyhrajete? Co vyhrajete?“ zeptal se Darebák David, přidupal ve sněhulích dolů po schodech a pyšně si vykračoval. Slůvko *vybrát* slyšel David na míle daleko.

„Copak tys neslyšel o té soutěži?“ divila se Zakyslá Zuzka. „Výhra je –“

„Mlč! Neříkej mu to,“ křičela Náladová Nela. Válela přitom kouli na hlavu svého sněhuláka.

Vyhrát? Soutěž? Výhra? Darebák David zastříhal ušima. Co to před ním chtějí zatajit? Však ono jim to tajemství dlouho nevydrží. Na tahání informací z lidí byl Darebák David expert.

„Aha, ta soutěž. Tak o *té* vím všechno,“ zalhal. „Dobrý sněhulák,“ dodal uznale. Ledabyly přešel k Nelinu sněhulákovi a předstíral, že obdivuje její dílo.

Tak, a co by měl udělat teď? Zmučit ji? Neliny vlasy sepnuté do ohonu byly vždycky lákavým cílem. A sníh pod bundou by ji určitě přiměl promluvit.

A co třeba vydírání? Mohl by ve škole o Nele rozšířit nějaké povedené drby. Nebo...

„Pověz mi o té soutěži, nebo to ten ledový muž schytá,“ vyhrkl najednou Darebák David, přiskočil ke sněhulákovi a popadl ho pod krkem.

„To by ti strach nedovolil,“ zavřískla Náladová Nela.

Davidovy ruce v palčácích byly připravené na úder.

„Sbohem, hlavičko,“ sykl Darebák David. „Rád jsem tě poznal.“

Nelin sněhulák se zakymácel.

„Nech toho!“ zaječela Nela. „Řeknu ti to. Nezáleží na tom, protože ty stejně nikdy v životě nevyhraješ.“

„Tak povídej,“ vyzval ji Darebák David a ostrážitě sledoval, jestli po něm zezadu nechce skočit Zuzka.

„Mražený svět pořádá soutěž o nejlepšího sněhuláka,“ vykládala Náladová Nela nasupeně. „Výherce bude mít celý rok pravidelný přísun zmrzliny zdarma. Zítra ráno rozhodne porota. A teď mazej od mého sněhuláka pryč.“

Darebák David omámeně odcházel a pomalu mu klesala čelist. Nela a Zuzka po něm házely koule, ale on si toho ani nevšiml. Celý rok zdarma zmrzlina přímo ze zmrzlinové továrny Mražený svět. No tohle! Darebák David nemohl uvěřit svým uším. Maminka a tatínek jsou tak hrozní a lakomí, že mu skoro nikdy nedovolí dát si zmrzlinu. A když

ano, tak mu vůbec, ale opravdu *nikdy* nedovolí dát si na ni vlastnoručně vyrobenou horkou čokoládovou polevu a šlehačku se sladkým posypem. Nebo aby si nabral zmrzlinu sám. Kdepak.

Ale až vyhraje soutěž o nejlepšího sněhuláka, nebudou mu moct zabránit, aby se přecpal Karamelovou lahůdkou s úžasnou příchutí lahodné čokolády nebo vanilkovým šlehačkovým pohárem Tutti frutti mls. Páni! David už cítil ty báječné dobroty na jazyku. Živil by se zmrzlinou. Koupal by se ve zmrzlině. Spal by ve zmrzlině. Když by mu nákladák z Mraženého světa přivezl týdenní přiděl zmrzliny, zastavovaly by se u něj všechny děti ze školy. Ať by škemraly sebevíc, David by je všechny poslal pryč. Nepřipadá v úvahu, aby dal někomu ochutnat třeba jen *kapičku* své drahocenné zmrzliny.

A jediné, co pro to musel udělat, bylo postavit nejlepšního sněhuláka v okolí. Pche! David si byl jistý, že vyhraje. Postaví největšího sněhuláka ze všech. A ne jen tak ledajakého sněhuláka. Postaví sněhuláka s drápy, rohy a tesáky. Sněžného upíro-démono-netvora. Sněžného muže. Jo!

David pozoroval, jak Nela a Zuzka válejí sněhové koule a plácají svého šišatého sněhuláka. Haha. Spíš hroudu sněhu.

„S *tímhle* nikdy nevyhrajete,“ poškleboval se Darebák David. „Váš sněhulák je trapný.“

„Lepší než ten tvůj,“ odsekla Nela.

Darebák David zakoulel očima.

„To je jasné, protože já jsem ho ještě nezačal stavět.“

„Máme před tebou pořádný náskok, takže se moc nevytahuj,“ usadila ho Zuzka. „Stavíme sněžnou balerínu.“

„Zmlkni, Zuzko!“ zařvala Nela.

Sněžnou balerínu? Takový hloupý nápad. Jestli to je to nejlepší, co dokážou udělat, tak David docela určitě vyhraje.

„Můj sněhulák bude ten největší, nejlepší, nejgigantičtější sněhulák, jakého kdy kdo viděl,“ vychloubal se Darebák David. „A mnohem lepší než ten váš pitomý zakrslík.“

„To sotva,“ šklebila se Nela.

„Jasně, Davide,“ posmívala se Zuzka. „Náš je nejlepší.“

„V žádném případě,“ oponoval Darebák David a pustil se do válení obrovité koule, která měla být břichem sněžného muže. Nesměl ztrácet čas.

Po pěšině nahoru, po pěšině dolů, přes zahradu, po straně, sem a tam, tam a sem koulel Darebák David největší sněhovou kouli, jakou kdy kdo viděl.

„Davide, můžu stavět sněhuláka s tebou?“ ozval se tenký hlásek.

„Ne,“ odsekl David a začal modelovat nohu s drápy.

„Prosím, prosím,“ škemral Vítek. „Mohli bychom spolu postavit pěkně velikého. Třeba sněžného králíčka nebo –“

„Ne!“ zavrčel David. „To je *můj* sněhulák. Postav si svého.“

„Mamííí!“ zakvílel Vítek. „David mi nechce dovolit, abych s ním stavěl sněhuláka.“

„Davide, nebuď ošklivý,“ napomenula ho maminka. „Proč nemůžete postavit jednoho společně?“

„NE!!!“ prohlásil Darebák David. Chtěl si postavit *svého* sněhuláka.

Kdyby postavil sněhuláka se svým hloupým bídým bratrem, musel by se s ním rozdělit o cenu. To ani náhodou. Chtěl všechnu tu zmrzlinu pro sebe. A jeho Sněžný muž bude určitě nejlepší. Proč se dělit o výhru, když člověk nemusí?

„Klid se od mého sněhuláka, Vítku,“ varoval ho David.

Vzorný Vítek zakňoural. Potom si začal ve sněhu válet svoji malinkou kouli.

„A sežeň si svůj sníh,“ řekl mu David. „Tenhle je všechen můj.“

„Mamííí!“ kvílel Vítek. „David si chce nahamounit všechen sníh.“

„Jsme hotové,“ zavýskla Náladová Nela. „Postav lepšího, jestli to dokážeš.“

Darebák David se podíval na Nelinu a Zuzčinu sněhulačku s velkou růžovou baletní sukénkou kolem pasu. Byla stejně vysoká jako Nela.

„Ta vaše hromada sněhu není nic proti *mému* sněhulákovi,“ chvástal se Darebák David.

Náladová Nela a Zakyslá Zuzka pohlédly na Davidova Sněžného muže, vybaveného vikinskou helmou s rohy, tesáky a děšivými pařáty. Byl o něco vyšší než David.

„Kiš, kiš, kiš, kiš, můj je větší,“ holedbal se David.

„Kiš, kiš, kiš, kiš, ale ten můj je lepší,“ chlubil se Nela.

„Jak se vám líbí *můj* sněhulák?“ zeptal se Vzorný Vítek. „Myslíte, že bych mohl vyhrát *já*?“

Darebák David vytřeštil oči na drobounkého Vítkova sněhuláčka. Neměl ani hlavu, jenom dlouhé, hubené, hrudkovité tělo s dvěma kamínky místo očí.

Darebák David se rozhykal smíchy.

„To je nejhorší sněhulák, jakého jsem kdy viděl,“ prohlásil David. „Vždyť ani nemá hlavu. Je to sněhová mrkev.“

„Není,“ naříkal Vítek. „Je to velký králíček.“

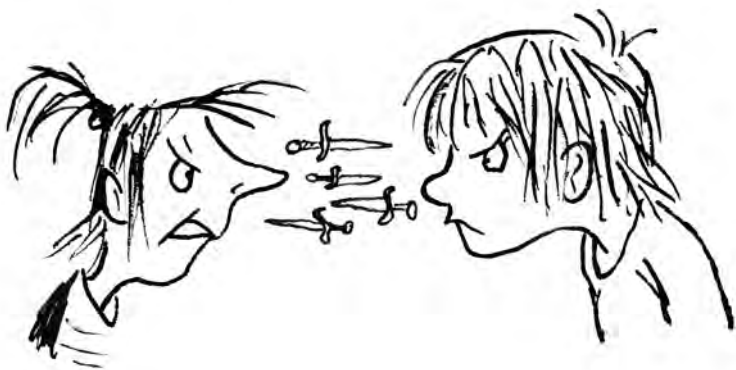
„Davide! Vítku! Večeře!“ zavolala na ně maminka.

David vyplázl jazyk na Nelu. „A neopovažuj se mého sněhuláka dotknout.“

Nela vyplázla jazyk na Davida.

„A ty se neopovažuj dotknout mé sněhulačky.“

„Budu tě sledovat, Nelo.“

„Já budu sledovat *tebe*, Davide.“
Vzájemně se probodávali nenávistným pohledem.

David se probudil.

Co je to za rámus? Boří mu snad Nela jeho sněhuláka? Krade mu snad Zuzka sníh?

Darebák David se přiřítíl k oknu.

Ufff. Jeho Sněžný muž tam stál stejně velký jako předtím, převyšoval všechny ostatní sněhuláky v ulici. Davidův sněhulák byl rozhodně největší a nejlepší ze všech. Panečku, už cítil na jazyku chuť lepkavé trojitě čoko-arašídové karamelovo-vaječné ledové pochoutky.

Darebák David zalezl zpátky do postele.

Hlodala v něm drobná pochybnost.

Je jeho sněhulák *určitě* větší než ten Nelin?

Samozřejmě že je, pomyslel si David.

„Jsi si jistý?“ zaškrundalo mu v žaludku.

„Jo,“ odpověděl David.

„Protože já opravdu chci tu zmrzlinu,“ kručel žaludek. „Co kdybys to radši ještě zkontroloval?“

Darebák David vstal z postele.

Byl si jistý, že jeho sněhulák je větší a lepší než Nelin.

Ale co kdyby –

Musím to zkontrolovat, jinak už neusnu, pomyslel si David.

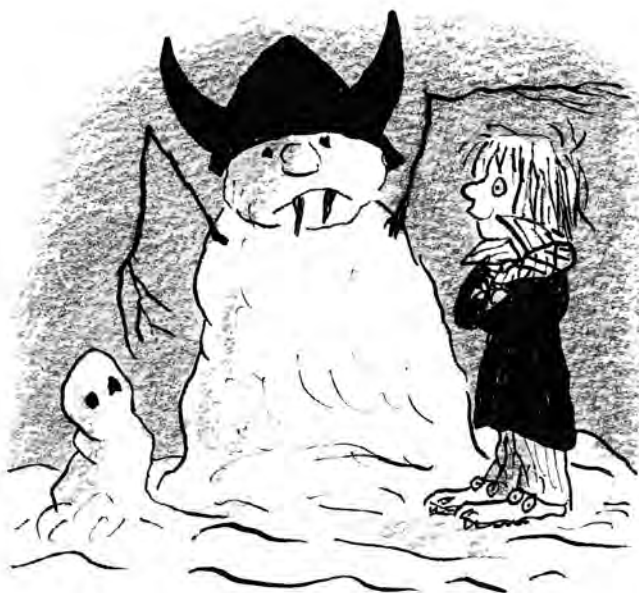
Ťap ťap ťap.

Ťap ťap ťap.

Ťap ťap ťap.

Darebák David vyklouzl ven ze dveří.

Celá ulice byla tichá, bílá a mrazivá. Před kaž-

dým domem stál sněhulák. David si s uspokojením všiml, že všichni jsou mnohem menší než ten jeho.

Davidův Sněžný muž s vikinskými rohy se tyčil do výšky jako mrakodrap. Darebák David na něj hleděl a hrud' se mu dmula pýchou. Vedle něj stál Vítkův žalostný pahrbek se svými hloupými kamínky. Hrudka sněhu, pomyslel si David.

Pak se zadíval přes plot na Nelinu sněhulačku. Třeba spadla, zadoufal David. A jestli ne, možná by jí v tom mohl trochu pomoci...

Podíval se znovu. A znovu. Ta potvora proradná!

Nela tajně přilípla navrch ještě jednu sněhovou kouli a posadila na ni velký klobouk zdobený květinami.

Ta podvodnice jedna, pomyslel si David rozhořčeně. Vytratila se pozdě večer z domu a udělala svého sněhuláka většího, než byl ten jeho. Co si to dovoluje? No, však on jí ukáže. Přidá na svého sněhuláka hned teď taky ještě sních.

Darebák David se rozhlédl kolem sebe. Kde by mohl najít další sních? Sních z přední zahrádky spotřeboval do poslední vložky na svého obra, a žádný další sních nenapadl.

David se roztrásl.

Brrr, to je zima. Potřeboval víc sněhu, a potreboval ho rychle. Měl mokré pantofle a zábly ho nohy.

Davidův zrak padl na Vítkovu žalostnou hroudu sněhu. Hmmm, pomyslel si Darebák David.

Hmmm, pomyslel si Darebák David znovu.

Není tady k ničemu dobrá, řekl si. Někdo by o ni mohl zakopnout. Někdo by se mohl zranit. Vítkova sněhová hrouda byla vlastně nebezpečná. Musí jednat hned, aby přes ni někdo neupadl a nezlomil si nohu.

Rychle nabral Vítkova sněhuláka a opatrně ho postavil na vršek toho svého. Potom si stoupl na špičky a posadil nahoru vikinské rohy.

Tradá!

Ted' je mnohem lepší. A *mnohem* větší, než má Nela.

Darebák David s drkotajícími zuby vklouzl zpátky do domu a vlezl si do postele. Zmrzlino, budeš moje, myslel si.

Cililink.

Darebák David vyskočil z postele. Takový den, a on zaspí!

Vzorný Vítek běžel otevřít dveře.

„Jsme z továrny na zmrzlinu Mražený svět,“ oznamoval muž se zářivým úsměvem. „A vy máte před domem vítězného sněhuláka.“

„Vyhrál jsem!“ zavřeštěl Darebák David. Řítil se dolů po schodech a ven ze dveří. Jaký to krásný, kouzelný den! Nebe bylo modré. Sluníčko svítlo – cože???

Darebák David se rozhlédl kolem sebe.

Jeho Sněžný muž byl pryč.

„Nelo!“ zařval David. „Já tě zabiju!“

Ale Nelina sněhulačka byla taky pryč.

Helma sněžného muže ležela na zemi. Jediné, co z Davidova sněhuláka zbylo, byl Vítkův pahrbek se svými dvěma kamennými očima. A na vršku měl připíchnutou velkou modrou mašli.

„Ale to je *můj* sněhuláček,“ zvolal Vzorný Vítek.

„Ale... ale...,“ namítl Darebák David.

„To je báječné, Vítku,“ pochválila ho maminka.

„To je fantastické, Vítku,“ radoval se tatínek.

„Všichni ostatní roztáli,“ řekl pán z Mraženého světa. „Tvůj zůstal jako jediný. Musel to být pořádný obr.“

„Taky že byl,“ zakvílel Darebák David.

2.

.....

DEŠTIVÝ DEN DAREBÁKA DAVIDA

Darebák David se nudil. Darebák David byl otrávený. Měl zakázaný počítač, protože řádl v Městském muzeu. Měl zakázanou televizi jenom kvůli tomu, že ho rodiče přistihli, jak se na ni kouká jen o *malilinko* déle. Řekli mu totiž, aby ji vypnul hned, jak skončí Mutant Max. Copak to mohl udělat, když vzápětí začal nový vzrušující seriál o robotím rebelovi? Jak mohl zjistit, jestli je aspoň trochu dobrý, kdyby se na kousek nepodíval?

Bylo to naprosto nespravedlivé a za všechno mohl Vítek, protože to na něj řekl, a maminka s tatínkem byli ti nejpodlejší a nejhroznější rodiče pod sluncem.

Takže teď trčel celý dlouhý den doma a neměl co dělat.

Pršelo. Dům byl šedivý. Svět byl šedivý. Vesmír byl šedivý.

„Já se nudím!“ kvílel Darebák David.

„Čti si knížku,“ poradila mu maminka.

„Dělej si úkoly,“ doporučil mu tatínek.

„NE!“ odsekl Darebák David.

„Tak si uklid’ v pokoji,“ navrhla mu maminka.

„Vylož nádobí z myčky,“ nadhodil tatínek.

„Vynes odpadky,“ řekla maminka.

„ANI NÁPAD!“ zavřískl Darebák David. Copak je nějaký otrok? Radši se klidit rodičům z cesty, nebo si na něj vymyslí ještě horší věci, co by měl udělat.

Darebák David s dupotem vyběhl nahoru do svého nudného pokoje a zabouchl za sebou dveře. Uggh. Nesnášel všechny své hračky. Nesnášel všechnu svoji muziku. Nesnášel všechny své hry.

UGGGHHH! Co by tak mohl dělat?

Aha.

Vždycky se může podívat, co má za lubem Vítek.

Vzorný Vítek seděl ve svém pokoji a zařazoval si známky do alba.

„Vítek je mimino, Vítek je mimino,“ posmíval se Darebák David, když strčil hlavu do dveří.

„Neříkej mi mimino,“ zlobil se Vzorný Vítek.

„Tak dobře, princátko Brblátko,“ opravil se David.

„Neříkej mi princátko!“ zaječel Vítek.

„To víš, že ne, prdečku,“ pokračoval David.

„MAMÍÍÍ!“ kňoural Vítek. „David mi říká prdečku!“

„Nebud' ošklivý, Davide!“ křikla maminka. „Přestaň bratrovi nadávat.“

Darebák David se na Vítka sladce usmál.

„Hele, Vítku, protože jsem tak hodný, dovolím ti, abys napsal seznam deseti nadávek, kterými nechceš, abych ti říkal,“ navrhl David. „A bude tě to stát jenom jednu libru.“

Jednu libru! Vzorný Vítek nevěřil svým uším. Dal by mnohem víc než jednu libru za to, aby mu David už nikdy neřekl prdečku.

„Není to nějaká finta, Davide?“ zeptal se Vítek.

„Ne,“ odpověděl David. „Co tě to napadá? Udě-